

ความลับ and การหลบซ่อน I

เทมเพลตเดจาวู

"...จะว่าไปเคยได้ยินเรื่องเล่านี้บ้างรึเปล่า"

อาคารเรียนเก่าสูงสองชั้นซึ่งสร้างจากไม้แห่งนี้ปัจจุบันไม่ค่อยได้ใช้งานเลยถูกปล่อยให้ทรุดโทรมลง พวกฉันสี่คนรวมตัวกันอยู่ในห้องดนตรีเก่าซึ่งอยู่บนชั้นสองของอาคาร

"เป็นเรื่องที่เพิ่งได้ยินมาไม่นานนี้ เกี่ยวกับตำนานเมืองเรื่อง 'ผู้ฆ่าตัวตายที่ยิ้มแย้ม' ละ"

คนที่กำลังป่าวประกาศเรื่องเล่าที่ได้ฟังมาจากที่ไหนสักแห่งเหมือนเคยนั้นคือ Ayase ผมที่ค่อนข้างยาวของ Ayase นั้นชี้ไปที่ผมเพราะไม่ได้เซ็ด ใต้ตาก็มีรอยคล้ำ พูดได้ยากว่าเป็นเด็กหนุ่มที่สุขภาพพลานามัยดี

Ayase แล้วยิ้มแล้วเอ่ยต่อทั้งอย่างนั้น

"เป็นเรื่องที่ตกลงคนหนึ่งเจอกับตัวเอง วันหนึ่งตกลงคิดถึงว่าอยากจะทำภาพทิวทัศน์สวยๆ ก็เลยขึ้นไปถ่ายรูปบนภูเขา"

"อืม"

6 ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ 2

"พอมองจากลง ทิวทัศน์ข้างหน้าเปิดออก ก็มองเห็นหน้าผาพอดี ตากล้องคนนั้นเลยตัดสินใจว่าจะถ่ายภาพหน้าผา เขาเอากล้องขึ้นมาตั้ง แต่พอมองผ่านเลนส์ก็เห็นของสิ่งหนึ่งเข้ามาในสายตา"

"ของสิ่งหนึ่ง?"

"ใช่ บนหน้าผามีคนยืนอยู่ เป็นหญิงสาวใส่ชุดกระโปรงสีขาว ตากล้องรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีแต่ก็เลยสายตาออกจากช่องมองภาพไม่ได้ แล้วระหว่างที่เขากำลังกดชัตเตอร์อยู่นั้น..."

"อย่าบอกนะว่า..."

"...ผู้หญิงคนนั้นก็กระโดดลงมาจากหน้าผา"

"...!"

"เขาคิดว่าตัวเองถ่ายรูปสิ่งเลวร้ายมาซะแล้ว เพราะขณะที่ผู้หญิงคนนั้นร่วงลงมาจากหน้าผาจนกระทั่งหายไปจากสายตา เขากดชัตเตอร์อยู่ตลอด แต่มันไม่ใช่แค่นั้นนะสิ พอเขาตรวจดูรูปเหล่านั้นด้วยความกลัวแล้ว มีอยู่รูปหนึ่งที่ถ่ายติดอะไรแปลกๆ มา"

"...อะไรแปลกๆ...อย่างนั้นหรือ"

"พอลองขยายรูปนั้นดู..."

"..."

"...ก็เห็นว่าผู้หญิงคนนั้นหันมายิ้มให้กล้องด้วย"

"กรี๊ด!!"

"ก็เป็นแค่เรื่องเล่าละนะ"

A ยะเย่พลางแหย่ยิ้มชั่วร้ายมากกว่าเดิม

"ฮะๆ วันนี้ก็เป็นเรื่องเล่าน่ากลัวอีกแล้วนะ"

คนที่เอ่ยทักAยะด้วยใบหน้ายิ้มแฉ่งเหมือนกับเมื่อสักครู่นี้ได้มีการพูดถึงเรื่องน่ากลัวเลยคือCตะ เส้นผมสีอ่อนนุ่มนิ่มเหมือนขนแมว หางดาตๆ ที่ทำให้ดูเป็นคนใจดี รูปลักษณ์ของเขา นั้น

สามารถพูดได้เต็มปากว่าเป็นผู้ชายหน้าตาดี

"เห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจดีนะ"

"นะ...นายนี้...นิสัยแย่มากไม่เปลี่ยนเลยนะ"

ส่วนคนที่ในที่สุดก็สามารถอ้าปากพูดออกมาได้หลังส่งเสียงหวีดร้องน่ารักคือBโกะ ทรงผมสั้นที่ได้รับการดูแลอย่างดีนั้นก็มีสีอ่อน เครื่องหน้าอันเพียบพร้อมที่นับได้ว่าเป็นสาวน้อยหน้าตาตรงตามติดอันดับท็อปคลาสของโรงเรียน ปกติแล้วBโกะเป็นเด็กที่สุภาพเรียบร้อย ใจเย็นและเข้ากับคนอื่นได้ง่าย แต่พออยู่ในห้องดนตรีเก่าแห่งนี้ หน้ากากนักเรียนดีเด่นที่สวยงามของเธอจะคลายออกเล็กน้อย เปลี่ยนมาพูดจาโผงผางด้วยสีหน้าที่ปกติไม่มีทางแสดงให้ใครเห็น ฉันชอบสีหน้าเช่นนี้ของเธอมากที่สุด

"แต่ฉันคิดว่าการที่Bโกะจะมีเบื้องหน้าเบื้องหลังแบบนี้พิเศษ ออกค่ะ"

ฉันเอ่ยออกไปด้วยสีหน้าขบขัน

"เบื้องหน้าเบื้องหลังอะไรกัน อย่าพูดเหมือนคนอื่นมีหลายบุคลิกอย่างนั้นสิ"

"แต่จะไปฉันก็คิดว่า...น่าสงสัยนิดหน่อยจริงๆ นะคะ"

"...Dนะ...เธอนี่นะ..."

Bโกะทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ หลังจากถอนหายใจแล้วเธอก็ปรับท่าใหม่

Dนะคือชื่อของตัวเอง หนึ่งในสมาชิกขาประจำที่มารวมตัวกันที่ห้องดนตรีเก่านี้

เทียบกับBโกะแล้วผมของฉันทั้งดำทั้งหนกและยาว ฉันไม่ใช่คนที่มีความมั่นใจในตัวเอง ไม่ได้พิเศษหรือว่าโดดเด่นกว่าใคร เป็นเพียงเด็กผู้หญิงธรรมดา...ไม่ดี ถ้าให้ตอบตรงๆ ละก็ คงเป็นคนที่

8 ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ 2

มีภาพลักษณ์มีดมนเหมือนAยะละมั้ง

"นอกจากนี้ยังมีเรื่องเล่าอื่นที่คล้ายกันด้วยนะ"

Aยะแะยะยิ้มแล้วเอ่ยต่อ

"ยะ...ยังมีอีกหรือ"

"อืม เรื่อง 'หญิงสาวข้างหน้าต่าง' นะ...เรื่องมีอยู่ว่าเด็กนักเรียนคนหนึ่งกำลังกลับจากโรงเรียนกวตวิชาเลยเดินผ่านถนนสายเล็กๆ สายหนึ่ง พอมองไปยังแมนชั่นที่อยู่ตรงข้างถนนก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งหันหน้ายิ้มมาทางเขาจากบานหน้าต่าง"

"หืม ฟังดูเป็นเรื่องที่วิเศษจัง"

Cตะพุดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"ใช่ วิเศษมากเลยละ วันนั้นเขาก็กลับบ้านไปโดยไม่คิดอะไร แต่ในวันถัดๆ มาหญิงสาวก็ยังมียืนอยู่ข้างหน้าต่างในเวลาเดียวกัน และไม่ว่าเด็กชายจะโบกมือให้ยังไงเธอก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ใดๆ ทั้งสิ้น เขาแต่ยืนยิ้มอยู่ข้างหน้าต่างเท่านั้น"

"อืม..."

"วันหนึ่งเด็กชายที่รู้สึกติดใจจนทนไม่ไหวก็ลองไปที่ถนนสายนั้นตอนช่วงเวลากลางวัน แล้วในวันนั้นก็ยังเห็นหญิงสาวยืนอยู่ข้างหน้าต่างเหมือนเคย..."

"หมายความว่ายังไง"

"เขาแต่ยืนอยู่ข้างหน้าต่างตลอดแบบนี้แปลกเป็นบ้า เด็กชายคิดเช่นนั้นเลยเพิ่งสายตาดูหญิงสาวให้ดีแล้วก็พบว่า...มันคือศพที่ถูกคอตายนั่นเอง"

"...!"

"ไม่มีใครรู้เรื่องของหญิงสาวเลย เธอได้แต่ห้อยคางอยู่อย่างนั้นและจ้องมองมาทางนี้ด้วยรอยยิ้มทว่าสายตาว่างเปล่า เมื่อ

ตำรวจได้รับแจ้งจากเด็กนักเรียนและเข้าไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ
ศพนั้นก็เน่าจนสภาพดูไม่ได้แล้ว..."

ภายในห้องถูกความเงียบเข้าปกคลุมในพริบตา

Aพยายามซ่อนใบหน้าด้วยฝ่ามือพลางกลั้นเสียงหัวเราะ...
ช่างชวนให้รู้สึกคลื่นไส้จริงๆ แต่เรื่องเล่าของAะนั้นนั้นไม่ว่าเมื่อไหร่
ก็สุดยออด

พวกฉันมักจะมาพูดคุยและเล่าสู่กันฟังเรื่องตำนานเมือง
เรื่องเล่า หรือข่าวลือทำนองนี้อยู่เสมอ

แม้จะดูคล้ายกับกลุ่มคันคว้าเรื่องลึกลับ แต่ที่จริงแล้วไม่ได้
เป็นทั้งชมรมหรือชุมนุม เพียงแค่มารวมตัวแล้วพูดคุยกันเฉยๆ ทั้ง
ไม่ได้มีการกำหนดวันที่แน่นอนและไม่มีเป้าหมายใดๆ ทั้งสิ้น

พูดตามตรง ตัวฉันเองไม่ได้มีความสนใจในเรื่องลึกลับอะไร
มากมาย เพียงแต่เวลาBโกะอยู่ที่นี้เธอดูท่าทางสนุกมาก และ
เหนือสิ่งอื่นใดคืออาการจะพูดคุยกับBโกะที่เป็นคนดังของโรงเรียนนั้น
สามารถทำได้แค่เพียงที่นี้เท่านั้น

ฉันเพียงแค่อยากอยู่กับBโกะจึงมาอยู่ที่นี้

เพียงแค่นี้จริงๆ

"ฮะ เดี่ยวฉันต้องกลับแล้วละ"

หลังจากเวลาผ่านไปสักครู่ Cตะก็เอ่ยเช่นนั้นแล้วคว่ำกระเป๋า
ขึ้นมา

"ฉันเองก็เหมือนกัน...พูดก็พูดเถอะ ยังไงฉันก็ติดใจไอ้ตุ๊กตานี้
จริงๆ นั่นล่ะ"

Bโกะกล่าวเช่นนั้นพลางเอาปลายนิ้วชี้ตุ๊กตาที่ห้อยอยู่ที่
กระเป๋าของCตะ

"เด้อ? น่ารักจะตาย Dนะจ้ะก็คิดเหมือนกันใช่ไหม"

10 ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ 2

"ไม่ค่ะ ไม่คิดว่าน่ารักแม้แต่คนเดียว"

ฉันพูดพลางหัวเราะคิก ส่วนรอยยิ้มบนใบหน้าของCตะไม่มี
การเปลี่ยนแปลงใดๆ ขณะตอบกลับมาว่า

"ฮะๆๆ วิธีพูดสมเป็นDนะจ้ะเลย"

"พูดถึงตุ๊กตา ในตำนานเมืองเรื่อง 'เล่นซ่อนแอบคนเดียว' ก็มี
การใช้ตุ๊กตานี้นะ"

ดูเหมือนAยะก็เตรียมจะกลับบ้านแล้วเช่นกัน จึงถือกระเป๋า
ไว้ในมือ

"เล่นซ่อนแอบคนเดียว?"

"อืม ใช้ตุ๊กตาที่เหมือนคนหรือตุ๊กตายัดนุ่น คล้ายๆ พิธี
อัญเชิญวิญญาณประเภทหนึ่ง ตอนสุดท้ายจะต้องแทงตุ๊กตาด่วนั้น"

"ฮะ พอพูดถึงตุ๊กตาแล้วชวนให้นึกถึงเรื่องสมัยเด็กๆ ของฉัน
กับAยะเลย"

"หือ?"

"ถ้าจะ 'เล่นซ่อนแอบคนเดียว' ก็ไม่ยากให้เอาตุ๊กตาด่วนั้น
มาใช้เลย"

"พูดเรื่องอะไรหรอ"

"ไม่มีอะไรหรอ"

Cตะทำหน้ายิ้มแ้มเหมือนเคย

ตุ๊กตา...สมัยเด็กๆ...

จะว่าไปสมัยเด็กๆ ฉันก็มีตุ๊กตาอยู่ตัวหนึ่ง ตุ๊กตาที่ฉันให้
ความสำคัญ ชื่อของเธอคือริริกะ เป็นเพื่อนสนิทที่ฉันรักมาก แต่
ทั้งที่รักมากขนาดนั้นแท้ๆ...ตอนนี้ไปอยู่ที่ไหนแล้วนะ

"Dนะ? ไม่กลับหรอ"

"...!"

พอรู้สึกตัวจึงเห็นว่าBโกะกำลังเรียกฉันอยู่จากตรงประตูห้อง
"ฮะ กลับจ้า ขอโทษที"

"...?"

ฉันคว้ากระเป๋าขึ้นมาแล้ววิ่งเหยาะๆ ออกไปยังระเบียบทางเดิน

ระหว่างทางกลับบ้าน หลังจากแยกกับทุกคนแล้วฉันก็ยังคง
ติดใจอยู่

ตุ๊กตาที่เคยรักมากสมัยเด็ก...ทำไมฉันถึงเคยรักริระมากถึง
ขนาดนั้นกันนะ ตอนนี้อยู่ที่ไหน แล้วทำไมฉันถึงเลิกเล่นเธอ...

ทั้งที่รู้สึกเหมือนกำลังจะ निकออกแล้วแท้ๆ แต่สุดท้ายก็ निकไม่
ออก และเสียงตะโกนที่ตั้งอยู่ในอกนี่มันคืออะไรกันแน่

หลังกลับถึงบ้านฉันลองค้นหาทุกที่ที่มีความเป็นไปได้ว่าจะ
มีตุ๊กตาถูกเก็บไว้ ไม่ว่าจะด้านในสุดของตู้เสื้อผ้าในห้องนอน ใน
ห้องเก็บของ...แต่ไม่ว่าจะดูที่ไหนก็หาไม่เจอเลย

ริระหายไปไหนกันแน่...

หลังเลิกเรียนวันต่อมา ฉันไปรวมตัวกับBโกะแล้วมุ่งหน้าไป
ยังอาคารเรียนเก่าเหมือนเคย เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสองและเปิดประตู
ห้องดนตรีเก่า ข้างในนั้นมีคนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

"เอ๊ะ? วันนี้ท่าทางอารมณ์เสียใหญ่เชียว"

Cตะนันเอง ที่พูดเรื่องอารมณ์เสียคงหมายถึงBโกะสินะ ชาวคือ
ที่แพร่กระจายไปทั่วโรงเรียนวันนี้ทำให้Bโกะดูหงุดหงิดจริงๆ นั่นละ
"ช่วยทำอะไรกับเพื่อนสนิทสมัยเด็กของนายบ้างไม่ได้เลย

12 ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ 2

หรือไง"

ฉันกับBโกะวางสัมภาระของตนเองแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวประจำ

"ข่าวลือนั้นนี่เอง ผลงานชิ้นเอกเลยเนอะ สุดยอดไม่เปลี่ยนแปลง"

"นายนี่นะ..."

ขณะที่Bโกะกำลังทำท่าจะพุ่งเข้าไปใส่Cตะ ก็ได้ยินเสียงเปิดประตูห้องอีกครั้ง

"ไง"

Aยะนั่นเอง

"ไม่ต้องมา 'ไง' เลย... ให้งานอดิเรกชั่วร้ายของนายนะช่างมันเถอะ แต่ช่วยอย่าเอาเรื่องคนอื่นไปเป็นไฉนได้รีเปล่า"

"พูดเรื่องอะไรหรือ"

"ไม่ต้องมาทำเป็นไม่รู้เลยนะ แบบนี้ข่าวลือก็ยิ่งแยเข้าไปใหญ่"

Bโกะกำลังระงับความโกรธอย่างเต็มที่

"อย่างที่เขายกไว้ถ้าไม่มีไฟก็ไม่มีควันไง ผมก็แค่พูดล้อเล่นนิดหน่อยเท่านั้นเอง"

"นายนี่มัน..."

"ถ้ามีใครบังเอิญมาเห็นเธอตอนนี้ต้องคิดว่าเป็นตัวปลอมแน่ๆเลย"

"ช่วยทำตัวดีๆ หน่อยเถอะ!"

"...จะว่าไปช่วงนี้มีเรื่องที่ดีใจอยู่" ขณะที่Bโกะกำลังจะพุ่งเข้าไปใส่Aยะ อยู่ๆ เจ้าตัวก็พูดโพล่งขึ้นมา "ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่า อาจจะเป็นปรากฏการณ์ประหลาดเหนือธรรมชาติก็ได้"

"ปรากฏการณ์ประหลาดเหนือธรรมชาติ?"

Bโกะที่ลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วหันหน้าไปทางAยะกลับนั่งลงใหม่

"อืม... ช่วงนี้เวลาตื่นขึ้นมาตอนเช้าจะรู้สึกถึงสายตาของใคร

บางคนล่ะ"

"ไม่ใช่ของคนในครอบครัวหรือคะ"

"ไม่ใช่ เพราะพ่อกับแม่ต้องออกจากบ้านแต่เช้า"

"หรือว่ามีใครบางคนแอบมองมาจากข้างนอก...ทำนองนั้น"

"ไม่ใช่อีกนั่นล่ะ มันเหมือนกับรู้สึกถึงสายตาทิศทางด้านหลังมากกว่า...หันไปดูก็ไม่มีอะไร แถมรู้สึกอยู่ตลอดเวลาเลย"

"...อืม"

"อาจจะเป็นพวก 'ซาชิกิวาราชิ'² ก็ได้นะ"

"หรือไม่ก็เป็น 'คุณแมรี' แต่แบบนั้นน่าจะใช่วิธีโทรศัพท์มาหา มากกว่า"

"อืม..." Ayะสูดลมหายใจเข้าออกหนึ่งครั้งแล้วเอ่ยต่อว่า "ผมมีเรื่องติดใจอยู่อย่างหนึ่ง"

"อะไร"

"ก่อนหน้านี้อาเราเล่นคคคุริซังกันไม่ใช่หรือ มีผมกับBโกะแล้วก็Cตะ รวมสามคน"

"อา..."

"ถัดจากวันนั้นล่ะที่ผมเริ่มรู้สึกถึงสายตา...เพราะฉะนั้นเลยคิดว่านี่จะเป็นเพราะ 'ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ' รีเปล่านั้น"

"..."

"..."

"..."

"..."

'ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ'

ตามที่ได้ยินมาจากAyะ มีข่าวลือถึงสิ่งๆที่เรียกว่า 'หนังสือ

² คล้ายมีบ้านผีเรือนของไทย แต่จะมีรูปลักษณ์เป็นเด็ก ว่ากันว่าหากมีซาชิกิวาราชิอยู่ในบ้านจะทำให้โชคดี

14 ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ 2

แห่งจุดจบ' และ 'ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ' พวกมันถูกซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในโรงเรียนนี้ ว่ากันว่าหนังสือนั้นจดบันทึกเรื่องเล่าลึกลับทั้งหมดในโลกนี้เอาไว้ และหากเปิดไปยังหน้าที่มีที่คั่นหนังสือเสียบอยู่ เรื่องเล่าที่อยู่บนหน้านั้นจะกลายเป็นจริงขึ้นมา

ถ้าเป็นคนอื่นคงฟังเพียงผ่านๆ ไม่คิดอะไร แต่สำหรับพวกฉันแล้วชาวลือนี่แตกต่างจากชาวลือเรื่องอื่นๆ เนื่องจากเหตุผลสำคัญประการหนึ่ง...นั่นคือดูเหมือนว่าหนังสือและที่คั่นหนังสือที่ว่าจะมีอยู่จริง

เมื่อประมาณสิบปีก่อน ในปีที่มีการเลิกใช้อาคารเรียนเก่าหลังนี้ได้เกิดคดีฆาตกรรมต่อเนื่องปริศนาขึ้น เป็นเรื่องจริงที่ถูกตีพิมพ์ไว้บนหน้าหนังสือพิมพ์ด้วย แต่ไม่ว่าจะถามอาจารย์คนไหนก็กลับได้รับเพียงคำตอบที่ดูกำกวมเท่านั้น ทว่ามันยังคงเป็นเรื่องราวโด่งดังที่นักเรียนทุกคนในโรงเรียนนี้ต้องเคยได้ยินสักครั้ง

หากถามว่าเพราะอะไรคดีเก่าขนาดนั้นถึงยังเป็นที่รู้จักของนักเรียนส่วนใหญ่ คำตอบคือมันถูกเล่าขานสืบต่อกันมาราวกับเป็นเรื่องสยองขวัญนั่นเอง

และว่ากันว่าผู้คนที่อยู่ในคตินั้นเคยได้ครอบครอง 'ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ' ไว้ในมือ

ด้วยเหตุนี้เรื่องราวเกี่ยวกับที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบจึงมักถูกเล่าไปพร้อมๆ กับคดีเมื่อสิบปีก่อน

แล้วการค้นพบของAยะก็ทำให้กิจกรรมของพวกเราเกิดความคึกคักขึ้นมาทันที นั่นเพราะสิ่งที่ค้นพบคือสมุดโน้ตเล่มหนึ่ง

สมุดโน้ตเล่มนั้นก็คือบันทึกแลกเปลี่ยน 'เรื่องราวลึกลับ' ของเหล่าเด็กนักเรียนซึ่งเคยใช้อาคารเรียนแห่งนี้เมื่อสิบปีที่แล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขาก็เป็นกลุ่มนักเรียนที่ชื่นชอบการรวบรวมเรื่องเล่าและ

ข่าวลือเช่นกัน

เรื่องเล่าที่พวกเขารวบรวมมามีมากมายที่พวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

โดยในจำนวนนั้นมีเรื่องราวของ 'หนังสือแห่งจุดจบ' และ 'ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ' ที่แม้แต่ตอนนี้ก็ยังคงถูกเล่าขานเป็นตำนานอยู่ในโรงเรียนนี้บันทึกเอาไว้ด้วย

พวกเขาได้สิ่งเหล่านั้นมาไว้ในมือและ...ตายไป

ที่ผ่านมาพวกเรารวมตัวกันอาทิตย์ละครั้ง บางสัปดาห์ก็ไม่มี แต่ช่วงนี้จะต้องมีใครบางคนมาอยู่ที่ห้องดนตรีเก่านี้แทบทุกวัน

เมื่อหลายวันก่อนพวกAยะยังลองเล่นคคคุริซังตามวิธีที่เขียนไว้ในบันทึกกันเลยทีเดียว

ตอนนั้นฉันไม่ได้ไปด้วย ดูเหมือนว่าพอได้ลองเริ่มเล่นแล้วพวกAยะกลับถูกความรู้สึกแปลกประหลาดเข้าจู่โจมจึงหยุดเล่นไปกลางคันเพราะความหวาดกลัว

และวันนี้สมาชิกของกลุ่มอาคารเรียนเก่าก็มารวมตัวกันครบทุกคน

"สรุปคือ 'คคคุริซัง' เมื่อคราวก่อนถือว่าล้มเหลว"

Aยะเอ่ยออกมาเช่นนั้น

"ทำไมถึงล้มเหลวล่ะ"

"เพราะเราไม่ได้ทั้ง 'หนังสือแห่งจุดจบ' และ 'ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ' มานั่นหรอก"

"เนื่องจากไม่ได้ทำตามกฎสินะ ถ้าอย่างนั้น..."

ภายในห้องถูกความเงิบเข้าปกคลุม ฉันคาดเดาคำพูดต่อไปของเขาพลางคิดว่าช่างชวนให้หงุดหงิดจริงๆ

"...ลองกันอีกครั้งเถอะ"

ความลับ anD การหลบซ่อน II ความผิดปกติที่เกิดขึ้นเสมอ

วันนี้ฉันรู้สึกแย่มากแต่เช้า
การที่มี 'เรื่องแบบนั้น' เกิดขึ้นที่อาคารเรียนเก่าเมื่อวานก็เป็น
เหตุผลหนึ่ง แต่ว่าในตอนนั้นตัวฉันยังไม่เข้าใจสิ่งที่เรียกว่าความ
หวาดกลัวที่แท้จริงสักเท่าไรหรอก

"...ลองกันอีกครั้งเถอะ"

เพราะคำพูดของAยะ พวกฉันจึงเริ่มเล่น 'คกคูริซัง' ตามวิธี
ที่เขียนไว้ในสมุดบันทึก วิธีการนั้นไม่ได้แตกต่างอะไรกับการเล่น
คกคูริซังแบบปกติ

เริ่มจากวาดประตูโทริอิลงไปตรงกลางกระดาษขนาดประมาณ
A3 แล้วเขียนคำว่า 'ใช่' กับ 'ไม่ใช่' ไว้ทางซ้ายและขวา ส่วนด้าน
ล่างให้เขียนตัวอักษร 'อะ อี อู เอะ โอะ - คะ คิ คุ เคะ โคะ...'

ไล่จากทางขวาไป รวมทั้งหมดห้าสิบตัวอักษร และตัวเลขหนึ่งถึงสิบด้วย
 ปัดมาน พยายามทำให้ห้องมืดที่สุด ส่วนเหรียญสิบเยนนั่น
 ใช้เหรียญของAยะ ทุกคนเอานิ้วชี้แตะลงบนเหรียญสิบเยน เนื่องจาก
 จำนวนคนเยอะทำให้วางนิ้วได้ยาก ตอนนี้มีเพียงแสงจากโทรทัศน์
 เครื่องเก่าที่เราเปิดทิ้งไว้เท่านั้น

"คคคคคคคค คคคคคคคค ถ้าหากมาแล้วล่ะก็ช่วยไปที่ 'ใช่' ที"

เหรียญสิบเยนค่อยๆ เคลื่อนที่ไปยังคำว่า 'ใช่'

ครั้งก่อนทุกคนรู้สึกกลัวที่จะเล่นมากไปกว่านี้ การเล่นคคคคคคคค
 จึงหยุดลงเพียงแค่นั้นเท่านั้น แต่ตอนนี้เรากำลังจะเล่นต่อไปเรื่อยๆ

"ต่อจากนี้จะให้ตั้งคำถามเกี่ยวกับทุกคน คนละข้อ เริ่มจาก...

Dนะ..."

"ถ้าอย่างนั้น Dนะมีคนที่ชอบอยู่ริเปล่าคะ"

"ถามเรื่องน่าเบื่อแบบนี้จะดีหรือคะ"

ฉันเอ่ยตอบBโกะซึ่งถามคำถามที่เหมือนจะแกล้งกันนั้นด้วย
 สีนหน้าที่ไม่เปลี่ยนแปลง

"ฮะ ชัยบแล้ว"

" 'ใช่' ล่ะ"

"Dนะ! มีคนที่ชอบอยู่นั้นหรือ!?"

"ฉันชอบBโกะจังที่สุดยังไงล่ะคะ"

ฉันเอ่ยตอบด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเต็มที่ ส่วนBโกะนั้นดูเหมือน
 จะไม่เข้าใจคำตอบของฉันจึงทำท่ายกไหล่

"ฮะๆๆ Bโกะนี่แพ้ทางDนะไม่เปลี่ยนแปลงนะ"

"ยุ่งน่า"

ถึงจะทำเหมือนเป็นเรื่องขำขัน แต่เบื้องหลังนั้นกลับรู้สึกตื่นเต้น
 จนไม่สามารถเอ่ยเป็นคำพูดได้

18 ที่คั่นหนังสือแห่งจุดจบ 2

ทุกคนกำลังโอบกอดความรู้สึกขัดแย้งที่อยากให้มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น หากอีกใจก็ไม่อยากให้เกิดอยู่เปล่านั้น

"B โกะจังมีคนที่ชอบอยู่เปล่านั้น"

ฉันทามB โกะกลับด้วยบรรยากาศล้อเล่นเหมือนเมื่อครู

"เดี๋ยวลี! D เนะ! ถามอะไรของเธอซะ!"

"ฮึ๊ๆ เอาคืนไงคะ"

เหรียญลิบเงินที่กลับไปถึงโทรอิแล้วเริ่มขยับซ้าๆ อีกครั้ง

"ฮะ อ้า! โธ่เอ๊ย..."

B โกะตื่นตระหนกจนทำตัวไม่ถูก ฉันท้องมองB โกะพรางคิดว่าท่าทางตื่นตระหนกแบบนั้นก็น่ารักจังเลย และแล้วเหรียญลิบเงินก็ไปหยุดอยู่ที่คำว่า 'ใช่'... อืม นั่นสินะ คำตอบนี้ฉันเองก็รู้อยู่แล้วละ

"ใช่' ด้วยละ หืม..."

"เดี๋ยวลีเอะ! อะ...อะไรกัน ไร้ท่าทางเหมือนจะเป็นยังไงก็ช่างแบบนั้นนะ!"

"คำถามแบบนี้รู้หรือไม่รู้คำตอบก็ได้อะไรขึ้นมาซะหน่อย"

A ยะเอ่ยอย่างทำลายบรรยากาศ

"ก็...ก็จริงอยู่ แต่..."

B โกะทำหน้าที่เสิร์ฟเด็กน้อยแล้วจึงรีบถามคำถามอื่นเพื่อเปลี่ยนหัวข้อที่พูดคุยกัน

"อะ...ถ้าอย่างนั้นอาหารเย็นของA ยะเมื่อวานคือปลาใช่หรือไม่!"

"คำถามอะไรละนั่น"

A ยะทำหน้าที่เพื่อนายกับคำถามนั้น

"ฮะ ขยับแล้ว"

"ไม่ใช่' ละ ทานอะไรไปเธอ"

"แฮมเบิร์กนะ"

"งั้นก็ถูกลินะ...คคครุซัง คคครุซัง ช่วยกลับไปโทริอิด้วยคะ"

"แฮมเบิร์กเหวอ แฮมเบิร์กบ้านAยะอร่อยจริงๆ นั่นละ อยากทานอีกจัง"

Cตะพึมพำด้วยเสียงแผ่วเบา "ไม่รู้ว่ายAยะไต่ยินหรือเปล่า แต่เขาไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรเป็นพิเศษ"

"คำถามแบบนี้เป็นยังไง" Cตะเอ่ยด้วยเสียงดังเล็กน้อย เขาหันไปมองAยะพลางพูดว่า "...ตุ๊กตาที่เมื่อก่อนอยู่ที่บ้านฉันเป็นตุ๊กตาแมวใช่หรือไม่"

"เอ๊ะ?"

"หมายความว่ายังไง"

"ฮ๊ะ ชยับแล้ว"

คคครุซังเคลื่อนที่ไปยังคำว่า 'ไม่ใช่'

"Cตะ นี่มันหมายความว่ายังไง"

"เราไม่รู้ว่ายคคครุซังตอบถูกจริงรึเปล่า เพราะฉะนั้นฉันเลยคิดว่าถามเรื่องที่Aยะเองก็รู้ด้วยดีกว่า...Aยะ ตุ๊กตาที่เคยอยู่ที่บ้านฉันเป็นตุ๊กตาอะไร...รู้ใช่ไหม"

"..." Aยะหยุดคิดเล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า "กระต่าย...ละมั้ง"

ฉันรู้สึกเหมือนเห็นสีหน้าของCตะบิดเบี้ยว แต่ก็มองเห็นได้ไม่ชัดหรอก Bโกะเองก็ดูท่าทางไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์เช่นเดียวกัน

หลังความเงียบเพียงเสี้ยววินาที ฉันก็เปิดปากเพื่อจะพูดอะไรบ้าง ตอนนั้นเอง...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)